

Οι βιασμοί Ελληνίδων Κυπρίων γυναικών και κοριτσιών από τους Αττίλες

/ [Γνώμες](#)

• Γράφει η Λόρια Μαρκίδη, Πρέσβης ε.τ.

Ο θερμός Ιούλης ξυπνά και φέτος τις πικρές θύμησες ενός “μαύρου” Ιούλη, αυτού του 1974. Όταν η παράνομη τουρκική εισβολή και το πραξικόπημα των προδοτών ανέτρεψαν την πορεία του λαού μας και προκάλεσαν δυσεπούλωτες πληγές με την ανθρώπινη τραγωδία που επέφεραν, την απώλεια ζωών, τους βιασμούς, τον βίαιο εκτοπισμό από τις πατρογονικές εστίες, το δράμα των αγνοουμένων και την καμένη γη.

Μελετώντας το εξαίρετο πόνημα του έγκριτου δημοσιογράφου και ερευνητή, Κώστα Βενιζέλου, με τίτλο “1974-Μυστικά και Αλήθειες”, Εκδόσεις Ρίζες, στάθηκα με συγκλονισμό και φρίκη στο κεφάλαιο 2: Έγκλημα Πολέμου οι βιασμοί Ελληνοκυπρίων Γυναικών, σελ. 67-81. Μια από τις τραγικότερες και λιγότερο προβεβλημένες πτυχές της κυπριακής τραγωδίας. Περισσότερες από 800 Ελληνοκύπριες γυναίκες, περιλαμβανομένων και κοριτσιών, υπέστησαν ανείπωτη βαρβαρότητα και εξευτελισμό από Τούρκους στρατιώτες και αξιωματικούς, οι οποίοι προέβαιναν σε ομαδικούς βιασμούς και μάλιστα ενώπιον μελών των

οικογενειών τους. Κάποιες κλείστηκαν σε σπίτια και εξαναγκάστηκαν σε πορνεία.

Ο βιασμός γυναικών αποτέλεσε και εξακολουθεί ν' αποτελεί όπλο επίθεσης εν καιρώ πολέμου, ήδη από τον 19ον αιώνα, με τους αποικιοκρατικούς πολέμους, καθώς και κατά τη διάρκεια των δύο Παγκοσμίων Πολέμων και συγχρόνων συρράξεων. Το Διεθνές Δίκαιο θεωρεί ως έγκλημα πολέμου και απαγορεύει ρητώς τη σεξουαλική βία σε περιόδους συρράξεων. Ιδιαίτερα, βάσει του άρθρου 27 της Τέταρτης Σύμβασης της Γενεύης του 1949 και του άρθρου 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, απαγορεύεται αυστηρά ο βιασμός και η καταναγκαστική πορνεία. Επισημαίνεται, περαιτέρω, ότι το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο θεωρεί και διώκει τον βιασμό και την καταναγκαστική πορνεία ως έγκλημα πολέμου, το οποίο δεν παραγράφεται.

Το μαρτύριο των θυμάτων της τουρκικής βαρβαρότητας επηρέασε την ελληνική κυπριακή κοινωνία και άφησε χαίνουσα πληγή. Όπως πολύ σοφά τέθηκε από τον Πρόεδρο της Γυναικολογίας Χωρίς Σύνορα, Ρισάρ Ματίς, “ο βιασμός γυναικών ως μέσο επίθεσης αποσταθεροποιεί ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό, καταστρέφει μια κοινότητα”. Αυτός ήταν ο στόχος των εισβολέων. Σύμφωνα με μαρτυρίες γιατρών που περιέθαλψαν θύματα των Τούρκων βιαστών, κάποιες γυναίκες, πέρα από το ψυχικό μαρτύριο, τον εξευτελισμό και την ταπείνωση, αντιμετώπισαν μια δεύτερη ψυχική δοκιμασία, την απόρριψη από τον σύζυγο ή τον μνηστήρα τους. Κάποιες γυναίκες θύματα επέλεξαν να μην καταγγείλουν τον βιασμό. Κάποιες άλλες κατέφυγαν στις Βρετανικές Βάσεις, κατόπιν διευθετήσεων των Αρχών της Δημοκρατίας και του Ερυθρού Σταυρού, όπου και υποβλήθηκαν σε έκτρωση.

Στο σημείο αυτό αξίζει ν' αναφερθεί ότι, παρόλο που για ανθρωπιστικούς λόγους προσφέρθηκε βοήθεια από τους Βρετανούς, η Βρετανική Ύπατη Αρμοστεία στη Λευκωσία εισηγήθηκε στο Foreign Office όπως γίνουν ενέργειες “ώστε να κλείσει ουσιαστικά το θέμα των βιασμών και έτσι να μην επανερχόταν ως πρόβλημα μεταξύ των δυο κοινοτήτων, για να προχωρήσουν οι συνομιλίες Κληρίδη-Ντενκτάς” (Άρθρο Φανούλας Αργυρού στην εφημερίδα «Σημερινή», 27 Δεκεμβρίου 2006).

Η Κυπριακή Δημοκρατία, ήδη από το 1974 και το 1975 κατέθεσε δυο προσφυγές κατά της Τουρκίας στην Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα του Συμβουλίου της Ευρώπης για παραβιάσεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, στις οποίες περιλαμβάνονταν και καταγγελίες για κατ' εξακολούθησιν βιασμούς Ελληνίδων Κυπρίων γυναικών και κοριτσιών από 12 έως 71 ετών από Τούρκους στρατιώτες και αξιωματικούς.

Η Επιτροπή αποδέχτηκε τα αποδεικτικά στοιχεία και κατέστησε την Τουρκία

υπόλογη/αξιόποινη γι' αυτές τις πράξεις. Υπογραμμίστηκε στο σχετικό Πόρισμα της Επιτροπής ότι “οι τουρκικές Αρχές δεν έλαβαν επαρκή προληπτικά μέτρα, ώστε να παρεμποδίσουν τέτοια περιστατικά, δεν πήραν πειθαρχικά μέτρα μετά που τέτοια περιστατικά υπέπεσαν στην αντίληψή τους”.

Δυστυχώς, μέχρι σήμερα, η κατοχική Τουρκία δεν τιμωρήθηκε για τα εγκλήματα πολέμου που διέπραξε στην Κύπρο.